

## Arrest

**nr. 53 822 van 23 december 2010**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Verzoeker diende bij de Belgische overheid op 12 maart 2007 een asielaanvraag in, zonder identiteitsdocumenten voor te leggen. Die procedure nam een einde aan de hand van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 22 689 van 10 februari 2009, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd.

1.2. Als gevolg van dat arrest werd op 19 februari 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd onder de bijlage 13quinquies.

1.3. De Raad van State verklaarde bij arrest nummer 4243 van 30 maart 2009 het cassatieberoep tegen het arrest nummer 22 869 van 10 februari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet toelaatbaar.

1.4. Via de burgemeester van Kortrijk diende verzoeker op 9 februari 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, waarbij hij zich beriep op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.5. Hij beroept zich daarbij op een duurzame relatie met een dame van Keniaanse nationaliteit, afkomstig uit Nairobi met wie hij sinds 2007 een liefdesrelatie onderhoudt. Hij zou tevens duurzame sociale bindingen hebben opgebouwd, de Nederlandse taal beheersen, een reële mogelijkheid hebben op tewerkstelling en deelnemen aan het sociaal en cultureel gebeuren in België. Hij beroept zich onrechtstreeks op de criteria van de regularisatiewet van 22 december 1999.

1.6. Hij vulde de aanvraag van 9 februari 2009 aan door op 28 september 2009, via de burgemeester van Kortrijk, enkele nieuwe stukken toe te voegen, waaronder een kopij van zijn identiteitskaart.

1.7. Bij beslissing van 11 augustus 2010 werd die aanvraag ongegrond verklaard. Verzoeker legde geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor, enig criterium waarop hij zich zou kunnen beroepen in het kader van de inmiddels vernietigde, doch door het bestuur toe te passen instructie van 19 juli 2009. Dat is de thans bestreden beslissing, die op 19 augustus 2010 werd ter kennis gebracht, met bevel om het grondgebied uiterlijk op 18 september 2010 te verlaten.

1.8. De beslissing van 11 december 2010 waarbij op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, is de thans bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

*“Mijnheer de Burgemeester,*

*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.02.2009 werd ingediend door:*

*(...) (R.R.: 078020546963)  
nationaliteit: Kenya  
geboren te (...) op 05.02.1978  
adres: (...), 212 8501 KORTRIJK*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.*

*Reden(en):*

*De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :*

*Indien we de aanvraag bestuderen in het licht van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet dient opgemerkt te worden dat de instructies door de Raad van State vernietigd werden op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.*

*Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Betrokkene kan bijgevolg geen aanspraak maken op de instructies.*

*Het feit dat betrokkene sinds 2007 in België verblijft, goed geïntegreerd is, een uitgebreid sociaal netwerk heeft opgebouwd, geïnteresseerd is in de Nederlandse taal en lessen Nederlands gevolgd heeft, enthousiast een job zal zoeken zodra hij tewerkgesteld kan worden in België, een vriendenkring*

heeft opgebouwd, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, getuigenverklaringen en een attest van inburgering voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene baseert verder zijn aanvraag op zijn duurzame stabiele relatie met mevrouw (...), die een verblijfsvergunning van onbeperkte duur heeft en waarmee betrokkene ook samenwoont. Er dient opgemerkt te worden dat vanaf 1 juni 2007 de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie enkel nog van toepassing is op de buitenlandse partner van een Europese onderdaan of van een Belg. (Omsendbrief van 21/06/2007, gepubliceerd op 04/07/2007).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte haalt betrokkene ook de wet van 22.12.1999 aan. Dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 12.03.2007 werd afgesloten op 12.02.2009 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende een beroep in bij de Raad van State op 16.03.2009. Dit beroep werd niet toelaatbaar verklaard op 30.03.2009. Op 19.02.2009 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld en hem via de post ter kennis gebracht op 24.02.2009. Betrokkene diende binnen 15 dagen na deze kennisgeving het grondgebied te verlaten, doch hij verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan twee jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 09.02.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voorzien. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de bewering dat betrokkene gevaar loopt bij een terugkeer naar het land van herkomst, dat betrokkene vreest voor vervolging en de bewering dat een verwijdering een schending van art. 8 EVRM zou betekenen) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).
  - o De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam op 10.02.2009 de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire bescherming' en via de post ter kennis gebracht op 24.02.2009.
  - o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d 19.02.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land

*Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden. (...) "*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: *"a. Ernstig middel tot schorsing en nietigverklaring. Verzoeker voert volgend ernstig middel aan tot schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing: Middel afgeleid uit de schending van de (materiële) motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. I. Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, alwaar de aanvraag gebaseerd wordt op de duurzame stabiele relatie van verzoeker met Mejuffrouw (...), vanaf 1 juni 2007 de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie enkel nog van toepassing is op de buitenlandse partner van een Europese onderdaan of van een Belg (omzendbrief van 21.06.2007, gepubliceerd op 04.07.07). Dat verwerende partij verder geen enkel antwoord formuleert waarom de duurzame stabiele relatie van verzoeker met Mejuffrouw (...) niet als reden kan worden aangenomen tot toekenning van een verblijfsmachtiging aan verzoeker. Terwijl verzoeker, wiens aanvraag tot verblijfsmachtiging voornamelijk is gebaseerd op zijn relatie met Mejuffrouw (...) -eveneens van Keniaanse nationaliteit, met verblijfsvergunning van onbepaalde duur-, omstandig heeft uiteengezet dat hij reeds sedert 2007 met haar een liefdesrelatie heeft en in de kwestieuze aanvraag tot verblijfsmachtiging helemaal geen gewag werd gemaakt van de omzendbrief van 30 september 1997 en de aanvraag hierop niet werd gebaseerd. In de aanvraag tot verblijfsmachtiging haalde verzoeker aan dat hij de voorbije jaren een relatie heeft opgebouwd met Mejuffrouw (...), die begin februari 2009 speciaal naar KORTRIJK verhuisde om dicht bij haar partner te wonen. In het aangetekend schrijven dd. 28.09.09 ter aanvulling van de aanvraag werd gewezen op het feit dat verzoeker en zijn partner vervolgens zijn gaan samenwonen aan haar adres en dit officieel sedert 08.09.09 (stuk 2). Een attest gezinssamenstelling en verschillende verklaringen werden bijgevoegd ter staving van verzoekers relatie, met inbegrip van een verklaring opgesteld door Mevrouw (...). Bovendien werd in de aanvraag gewezen op het gegeven dat een scheiding van verzoeker en zijn partner ongetwijfeld een schending van artikel 8 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) met zich meebrengt. Alwaar verwerende partij zich vergenoegt met het louter verwijzen naar de toepassing van de omzendbrief van 30.09.1997 op de buitenlandse partner van een EU-onderdaan of Belg en verder niet antwoordt op de door verzoeker aangehaalde argumenten, blijft deze in gebreke te motiveren waarom de relatie van verzoeker met zijn partner niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging, met een schending van de motiveringsplicht tot gevolg. De motivering is derhalve niet afdoende en de beslissing van ongegrondheid vindt te weinig draagkracht in haar motieven. Heden vormen verzoeker en zijn partner Mejuffrouw (...) nog steeds een koppel en wonen zij nog steeds samen. Daar verzoeker zich in de onmogelijkheid bevindt om een Keniaans attest van ongehuwde staat te bekomen, kan hij geen wettelijke samenwoning aangaan noch huwen met zijn partner. Een aanvraag tot gezinshereniging is derhalve uitgesloten. Zodoende diende verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in, in toepassing van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980, op grond van humanitaire redenen nl. zijn relatie met Mejuffrouw (...). Het ongegrond verklaren van de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker maakt een schending uit van art. 8 van EVRM. Volgens vaste rechtspraak hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake art. 8 van het EVRM een ruime interpretatie van het begrip "gezin". Verwerende partij toont overigens niet aan dat de inmenging in het recht op gezinsleven gerechtvaardigd is in het belang van de veiligheid van het land, openbare veiligheid, economisch welzijn van het land, bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de goede gezondheid of zeden of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen (art. 8 §2 E.V.R.M.). II- Doordat de bestreden beslissing geen melding maakt van het aangetekend schrijven dd, 28.09.09, verstuurd op 30.09.09 (stuk 2), ter aanvulling van de aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend door verzoeker op 09.02.09. Terwijl deze aanvulling rechtmatig werd ingediend en verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag tot verblijfsmachtiging rekening diende te houden met dit aanvullend schrijven met bijgevoegd 7 nieuwe*

*stavingsstukken. Dat door hierop niet te antwoorden noch de aanvulling dd. 28.09.09 te vermelden in de bestreden beslissing verwerende partij de motiveringsplicht schendt. Dat verwerende partij zodoende bij de beoordeling van de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker niet de nodige zorgvuldigheid heeft betracht. Dat het middel bijgevolg ernstig is. Uit het voorgaande blijkt dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging onterecht ongegrond werd verklaard. b. Inzake de vordering tot schorsing: moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Art. 39/82 §2 van de Wet van 15 december 1980 maakt gewag van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, KENIA, zou voor verzoeker ongetwijfeld een schending van artikel 8 EVRM met zich meebrengen gelet op de scheiding van zijn geliefde Mejuffrouw (...) met wie hij reeds 3 jaar een stabiele relatie heeft. Een terugkeer, zelfs tijdelijk, zou ongetwijfeld psychologisch zware, nadelige en moeilijk te herstellen gevolgen hebben, mede gelet op de goede integratie van verzoeker in België. Hieruit blijkt dat een onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, met een terugkeer voor verzoeker als gevolg, ongetwijfeld een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou uitmaken".*

2.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Onder meer de volgende rechtsgronden en redenen worden expliciet vermeld in de motivering van de bestreden beslissing:

*"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond. (...)*

*De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende : (...)*

*Indien we de aanvraag bestuderen in het licht van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet dient opgemerkt (...)*

*Er dient opgemerkt te worden dat vanaf 1 juni 2007 de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie enkel nog van toepassing is op de buitenlandse partner van een Europese onderdaan of van een Belg. (Omsendbrief van 21/06/2007, gepubliceerd op 04/07/2007).(...)"*

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Het materiële motiveringsbeginsel is geschonden wanneer de motieven niet draagkrachtig genoeg zijn om de bestreden beslissing daadwerkelijk te schragen. Wanneer de opgegeven redenen niet naar rede in staat zijn om het dispositief van de bestreden beslissing te ondersteunen. Zoals zal blijken uit de verdere bespreking van het enig middel zijn de redenen die het bestuur opgeeft voor de bestreden beslissing wel degelijk draagkrachtig en redelijk van aard.

2.5. Verzoeker diende bij de Belgische overheid op 12 maart 2007 een asielaanvraag in. De Raad van State verklaarde bij arrest nummer 4243 van 30 maart 2009 het cassatieberoep tegen het arrest nummer 22 869 van 10 februari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet toelaatbaar. Als gevolg van het eerder arrest van deze Raad werd op 19 februari 2009 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd onder de bijlage 13quinquies. Verzoeker gaf echter geen gehoor aan dit bevel en verkoos om illegaal in het Rijk te blijven. Verzoeker diende vervolgens op 9 februari 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, waarbij hij zich beriep op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij beroept zich daarbij voornamelijk op een duurzame relatie met een dame van

Keniaanse nationaliteit, afkomstig uit Nairobi met wie hij sinds 2007 een liefdesrelatie onderhoudt. Verzoeker vulde de aanvraag van 9 februari 2009 aan door op 28 september 2009, via de burgemeester van Kortrijk, enkele nieuwe stukken toe te voegen. Bij beslissing van 11 augustus 2010 werd die aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

2.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.7. In zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 9 februari 2009 en de aanvulling van 28 september 2009 voerde verzoeker een aantal argumenten aan wat betreft de gegrondheid van zijn aanvraag. Samenvattend gaat het om zijn relatie met Mevrouw M., een Keniaanse vrouw die onbepert in België mag verblijven, zijn duurzame sociale bindingen, zijn integratie, de getuigschriften van gevolgde maatschappelijk cursussen, zijn later bijgevoegde getuigenverklaringen, zijn talenkennis, zijn werkbereidheid, het feit dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde, zijn deelname aan het culturele en sociale leven en de 'geest' van de regularisatiewet van 22 december 1999.

2.8. Het bestuur beschikt bij haar oordeel over de gegrondheid over de vernoemde ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient evenwel te antwoorden op al de aangevoerde relevante elementen ter zake uit de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer zij op wettige wijze tot deze beoordeling gekomen is, kan deze Raad dit oordeel nog slechts vernietigen wanneer de beslissing van het bestuur als kennelijk onredelijk voorkomt.

2.9. Een lezing van de weergave van de motieven in de bestreden beslissing leert echter dat het bestuur op al de aangevoerde elementen uit de gegrondheidsfase antwoord gaf en dat deze niet als kennelijk onredelijk voorkomen. Het bestuur heeft uitgebreid geantwoord op verzoekers argumenten. Hieruit blijkt dat het bestuur deze elementen onderzocht en afgewogen heeft maar geen positief resultaat voor verzoeker kon weerhouden. Het bestuur oordeelde immers letterlijk als volgt:

*"Het feit dat betrokkene sinds 2007 in België verblijft, goed geïntegreerd is, een uitgebreid sociaal netwerk heeft opgebouwd, geïnteresseerd is in de Nederlandse taal en lessen Nederlands gevolgd heeft, enthousiast een job zal zoeken zodra hij tewerkgesteld kan worden in België, een vriendenkring heeft opgebouwd, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, getuigenverklaringen en een attest van inburgering voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene (...)*

*Betrokkene baseert verder zijn aanvraag op zijn duurzame stabiele relatie met mevrouw (...), die een verblijfsvergunning van onbepaalde duur heeft en waarmee betrokkene ook samenwoont. Er dient opgemerkt te worden dat vanaf 1 juni 2007 de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie enkel nog van toepassing is op de buitenlandse partner van een Europese onderdaan of van een Belg. (Omsendbrief van 21/06/2007, gepubliceerd op 04/07/2007).*

*Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*

*Ten slotte haalt betrokkene ook de wet van 22.12.1999 aan. Dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.*

2.10. Zodoende geeft het bestuur duidelijk aan dat zij de elementen onderzocht maar deze te licht te bevond om binnen de ruime beoordelingsbevoegdheid die haar ter zake toekomt de aanvraag een positief gevolg te geven. Daarenboven staan de redenen waarom zij zo oordeelde expliciet vermeld in de motivering van de bestreden beslissing en zijn deze voor verzoeker eenvoudig kenbaar en verstaanbaar.

2.11. Hoewel verzoeker een aanvraag indiende in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 9 februari 2009 lijkt verzoeker ervan uit te gaan dat de duurzame relatie met Mevrouw M., de regularisatiewet van 22 december 1999 én de instructie van 19 juli 2010 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet allemaal, zonder meer, kunnen kaderen in die ene aanvraag van 9 februari 2009.

2.12. Wat betreft de regularisatiewet van 22 december 1999 heeft het bestuur afdoende en terecht geantwoord als volgt: *“Ten slotte haalt betrokkene ook de wet van 22.12.1999 aan. Dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980”*. Verzoekers vraag naar de toepassing van de geest van deze wet kan geen gunstig gevolg genieten. Verzoeker gaat er volledig aan voorbij dat deze wet een éénmalige en unieke operatie was, die wettelijk beperkt was in de tijd en die bovendien inmiddels dateert van 11 jaar geleden, waardoor deze wet toch echt wel tot de voltooid verleden tijd behoort. Te meer daar er inmiddels al een recentere ‘regularisatiegolf’ gepasseerd is.

2.13. De Raad van State heeft op 17 april 2002 in haar arrest nr. 105.622 inderdaad gesteld dat ingeval de toepassing van de criteria van de wet van 22 december 1999 wordt gevraagd in het kader van (het toenmalige) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet het bestuur de verplichting heeft om te motiveren waarom zij desgevallens geen rekening houdt met deze criteria. Het volstaat vast te stellen dat het bestuur ter zake wel degelijk gemotiveerd heeft enerzijds en anderzijds dat die motivering inhield dat de wet van 22 december 1999 een *“een enige en unieke operatie was, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980”*. Verzoeker stelt bovendien zelf in zijn aanvraag van 9 februari 2009 het volgende: *“Hoewel verzoeker zich niet meer kan beroepen op de wet van 22 december...”*. Zodoende geeft verzoeker ontegensprekelijk zelf te kennen dat hij zich niet meer dienstig op deze criteria of op de gunst die verleend werd door deze wet van 22 december 1999.

2.14. Wat betreft de duurzame relatie met Mevrouw M., de vrouw van Keniaanse nationaliteit met een onbeperkt verblijfsrecht in België, met wie verzoeker samenwoont, antwoordt het bestuur in haar motivering als volgt: *“Betrokkene baseert verder zijn aanvraag op zijn duurzame stabiele relatie met mevrouw (...), die een verblijfsvergunning van onbeperkte duur heeft en waarmee betrokkene ook samenwoont. Er dient opgemerkt te worden dat vanaf 1 juni 2007 de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie enkel nog van toepassing is op de buitenlandse partner van een Europese onderdaan of van een Belg. (Omsendbrief van 21/06/2007, gepubliceerd op 04/07/2007)”*. Zodoende heeft het bestuur de juridische grond en de feitelijke toepassing ervan op verzoeker en zijn Keniaanse vriendin duidelijk weergegeven in zijn motivering. Daarnaast maakte verzoeker in zijn aanvraag niet duidelijk op welke rechtsgrond hij zich beroept om een aanvraag om machtiging tot verblijf af te dwingen aan de hand van wat hij zelf als een duurzame relatie voorstelt, ervan uitgaand dat die aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de regularisatiewet van 22 december 2009. Verzoeker voert aan zich in de onmogelijkheid te bevinden om een Keniaans attest van ongehuwde staat te bekomen, zodat hij noch kan huwen, noch wettelijk kan samenwonen. Nochtans doet een aanvraag bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet daar geen afbreuk aan. Verzoeker heeft zich immers duidelijk niet beroepen op gezinshereniging of de daarbij horende rechtsgronden en artikelen uit de vreemdelingenwet. Al lijkt verzoeker het nu zo wel voor te houden.

2.15. Wat betreft de instructie van 19 juli 2010 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot slot. Verzoeker diende zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis in op 9 februari 2009, toen was er nog geen sprake van de, inmiddels vernietigde, instructie van 19 juli 2010. Verzoeker deed echter een aanvulling op deze aanvraag op 28 september 2009 via de burgemeester van Kortrijk. Verzoeker voegde toen enkele nieuwe stukken toe, waaronder een kopij van zijn identiteitskaart.

2.16. Daargelaten de vraag of verzoeker aanspraak kan maken op de toepassing van de criteria vervat in de vernietigde instructie van 19 juli 2009, staat het vrij aan het bestuur om binnen haar ruime appreciatiebevoegdheid te oordelen over de gegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De instructie werd immers enerzijds vernietigd door de Raad van State bij arrest van 11 december 2009 en anderzijds diende verzoeker zijn aanvraag niet in tijdens de periode van 15 september tot 15 december 2009. Wat nochtans bepaald stond als voorwaarde in de instructie van 19 juli 2009. Het bestuur heeft echter in haar ruime beoordelingsvrijheid ervoor gekozen om de criteria die vervat lagen in de instructie, ongeacht of verzoeker zich hier kon op beroepen, toch impliciet te toetsen aan zijn aanvraag. Mede allicht omdat er betreffende verzoekers aanvraag pas beslist werd op 11 augustus 2010 en hij op 28 september een aanvulling op zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet deed. De Raad acht deze keuze van het bestuur niet onredelijk en oordeelt dat dit ressorteert onder zijn ruime appreciatiebevoegdheid wanneer de gegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorligt. Verzoeker legde echter geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor, enig criterium waarop hij zich zou kunnen beroepen in het kader van de inmiddels vernietigde, doch door het bestuur toegepaste instructie van 19 juli 2009. In de stukken van het administratief dossier is geen enkel ingevuld arbeidscontract te vinden. Zodoende heeft het bestuur verzoekers aanvraag in kader van artikel 9bis, met een ruim vizier, behandeld maar heeft hij geoordeeld dat het verzoek ongegrond is.

2.17. Verzoeker verwijt het bestuur niet verder te zijn ingegaan op zijn argument van duurzame relatie met zijn Keniaanse partner dan de, terechte, verwijzing naar de omzendbrief van 21 juni 2007, waardoor enkel nog de duurzame relatie met een Europese onderdaan in aanmerking wordt genomen. Daardoor werd, zo stelt verzoeker, tevens artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) geschonden.

2.18. Daarnaast werpt verzoeker de schending van de zorgvuldigheidsnorm op doordat *“Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, alwaar de aanvraag gebaseerd wordt op de duurzame stabiele relatie van verzoeker met Mejuffrouw (...), vanaf 1 juni 2007 de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie enkel nog van toepassing is op de buitenlandse partner van een Europese onderdaan of van een Belg (omzendbrief van 21.06.2007, gepubliceerd op 04.07.07). Dat verwerende partij verder geen enkel antwoord formuleert waarom de duurzame stabiele relatie van verzoeker met Mejuffrouw (...) niet als reden kan worden aangenomen tot toekenning van een verblijfsmachtiging aan verzoeker. Terwijl verzoeker, wiens aanvraag tot verblijfsmachtiging voornamelijk is gebaseerd op zijn relatie met Mejuffrouw (...) -eveneens van Keniaanse nationaliteit, met verblijfsvergunning van onbepaalde duur-, omstandig heeft uiteengezet dat hij reeds sedert 2007 met haar een liefdesrelatie heeft en in de kwestieuze aanvraag tot verblijfsmachtiging helemaal geen gewag werd gemaakt van de omzendbrief van 30 september 1997 en de aanvraag hierop niet werd gebaseerd. In de aanvraag tot verblijfsmachtiging haalde verzoeker aan dat hij de voorbije jaren een relatie heeft opgebouwd met Mejuffrouw (...), die begin februari 2009 speciaal naar KORTRIJK verhuisde om dicht bij haar partner te wonen. In het aangetekend schrijven dd. 28.09.09 ter aanvulling van de aanvraag werd gewezen op het feit dat verzoeker en zijn partner vervolgens zijn gaan samenwonen aan haar adres en dit officieel sedert 08.09.09 (stuk 2). Een attest gezinssamenstelling en verschillende verklaringen werden bijgevoegd ter staving van verzoekers relatie, met inbegrip van een verklaring opgesteld door Mevrouw (...).”*

2.19. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker toont niet aan als zouden de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd onjuist zijn of dat deze niet zouden stroken met de feiten zoals deze blijken uit de stukken van het administratief dossier. De *‘verplichting tot het voeren van een degelijk onderzoek’* die deel uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel reikt niet zo ver dat het bestuur gehouden zou zijn om verder te motiveren dan hetgeen het gesteld heeft in de vierde alinea van de motivering van de bestreden beslissing. Daar heeft het bestuur immers duidelijk geantwoord waarom de relatie met mevrouw M. niet in aanmerking genomen wordt in het kader van de voorliggende aanvraag in

toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De zorgvuldigheidsnorm reikt niet zo ver dat het bestuur andere mogelijke hypothetische wegen, zoals gezinshereniging of dergelijke, dient toe te lichten in de motivering van een weigeringsbeslissing op grond van 9bis van de vreemdelingenwet. De opgegeven motivering ter zake: *“betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie, dit is enkel nog van toepassing op de buitenlandse partner van een Europese onderdaan of van een Belg (omzendbrief van 21.06.2007, gepubliceerd op 04.07.07”* volstaat dan ook om te oordelen dat het bestuur op zorgvuldige wijze de relatie van verzoeker met mevrouw M. niet als grond voor een positieve beslissing heeft aangenomen.

2.20. Verzoeker houdt verder voor als zou artikel 8 van het EVRM geschonden zijn omdat hij meent een gezin te vormen met een in het Rijk verblijvende landgenote. Verzoeker was echter slechts tot beperkt verblijf toegelaten voor de duur van de asielprocedure en sinds beëindiging daarvan houdt hij illegaal verblijf. Verzoeker kreeg immers reeds een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 19 februari 2009, nadat zijn asielaanvraag en zijn aanvraag tot subsidiaire bescherming hem werd geweigerd door deze Raad bij arrest nr. 22 689 van 10 februari 2009. Verzoeker verbleef dus illegaal in het Rijk.

2.21. Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt hier niet voor. De tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Verzoeker verblijft, gelet op het eerder bevel dat in het rechtsverkeer bleef, illegaal in het Rijk.

2.22. Tot slot, daar waar verzoeker de (materiële) motiveringsplicht geschonden acht omdat niet verwezen wordt naar de stukken die hij voegde aan zijn aanvullingsbrief van 28 september 2009, merkt de Raad op dat die stukken niet betrokken moeten worden in de motivering omdat er geen rechten uit kunnen ontstaan, behoudens de ontvankelijkheid van de aanvraag door het toevoegen van de kopie van de identiteitskaart. Zo maakte verzoeker, naast de kopij van de identiteitskaart, de volgende stukken over: Attest gezinssamenstelling, een foto, een verklaring, integratiebrieven, een attest van inburgering. Zoals duidelijk gesteld in de motieven van de bestreden beslissing, zou verzoeker zich enkel kunnen beroepen hebben op reële tewerkstelling, quod non. Daarnaast is het onmiskenbaar zo dat uit een foto en getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen zijn gelet op de momentopname van een ongedateerde foto en het gesolliciteerd karakter van getuigenverklaringen. Bovendien is duidelijk dat in de derde alinea van de motivering wel degelijk wordt verwezen naar de integratiebrieven (getuigenverklaringen) en naar het inburgeringattest. Voor wat dit onderdeel van het middel betreft, faalt het in feite.

2.23. Niets staat verzoeker in de weg om vanuit zijn land van herkomst mogelijks een aanvraag in te dienen op basis van artikel 9 van de vreemdelingenwet. In het kader van wat hier en nu in concreto voorligt, met name de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de bestreden beslissing en het voorliggend verzoekschrift met de daarin vervatte middelen, kan de Raad slechts oordelen dat de bestreden beslissing al dan niet onwettig of al dan niet kennelijk onredelijk is. Wat betreft de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet door verzoeker, die geleid heeft tot de bestreden beslissing van 11 augustus 2010 ontwaart de Raad echter geen onwettigheden of overschrijdingen van de redelijkheidsnorm, die kunnen leiden tot de vernietiging van het voorwerp van dit onderhavig beroep. Verzoeker brengt geen argumenten aan waaruit kan worden afgeleid dat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt.

Het enig middel is niet gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC